

Lyset tænder ikke længere i hovedsædet: Nu skal staten købe København Fur – og alt handler om prisen

De sidste sjældne skind skal under hammerslag. Det samme skal København Fur, når det store slag snart står mellem det milliardstore pelsfirma og staten. I fire kapitler fortæller Berlingske historien om København Fur, der inden længe er fortid.

En kinesisk kunde filmer reklameindhold til TikTok i Glostrup, for de skal hjem til Kina og sælge pels på den store shoppedag »Single's Day«.

Foto: Soren Bidstrup

Lørdag d. 12. august 2023, kl. 07.00

Del denne artikel

JULIE SCHNEIDER
Journalist

SØREN BIDSTRUP
Fotojournalist

Lyt til artiklen
23 min

De kinesiske indkøbere hænger ind over bordene og drikker grøn te denne fredag morgen i juni. De er søvnige efter i ugevis at have rejst rundt på de største pelsauktioner. Først i Nordamerika, så i Finland, og nu handler de på fjerdedagen i verdens centrum for pelshandel, Kopenhagen Fur, midt i et villakvarter på Langagervej i Glostrup.

Men nu vågner de og finder telefonerne frem. Indkøberne har ventet på, at 50 særligt udvalgte pelsskind af typen »Stardust« skal under hammerslag. Pelsen ligner en stjernespækket nattehimmel.

Det er det sidste parti i den ypperste topkvalitet i hele verden. Så det skal filmes. Og Kopenhagen Fur har store forventninger til prisen.

»Der har været en mindre gruppe af avlere i Danmark – måske ti – som har været de eneste i verden, der har kunnet fremavle den her type mink. *And that's it.* Nogle kinesere er rejst hertil kun for at få det her. Det kommer ikke tilbage,« siger administrerende direktør i København Fur Jesper Lauge Christensen.

De største aftagere af dansk mink har siden slut-90erne været Kina, Rusland, Sydkorea og Japan.

Foto: Soren Bidstrup.

København Fur og den danske pelsindustri sad på 70 procent af den globale minkproduktion, da coronapandemien tog verden i et jerngreb for tre år siden.

Luftvejsinfektionen spredte sig med hastig fart til minkene på de nordjyske pelsfarme og muterede. Og Danmark fik med ét den coronabekymrede verdens udelte opmærksomhed.

De fleste kender historien:

Den daværende S-regering beordrede alle 15 millioner mink aflivet i løbet af kort tid for at undgå en virus ude af kontrol.

Den 4. november 2020 stod det klart, at det var slut med minkavl i Danmark.

Der har siden været fokus på den store politiske skandale, der omgærdede sagen, og på minkavlernes forsinkede erstatninger. Imens er det gået ubemærket hen, at pelsindustriens største milliardforetagende, auktionshuset København Fur, nu på tredje år afvikler forretningen.

En mand hænger pelsfrakker op i udstillingen hos København Furs, så kunderne kan se på forskellige pelsteknikker på auktionen.

Foto: Soren Bidstrup.

Inden længe skal der forhandles en erstatning for auktionshuset på plads med staten. Her er der ligeledes store forventninger til prisen.

Berlingske har fulgt København Furs nedlukning siden oktober sidste år.

Dette er det sidste af fire kapitler om København Furs tæt på 100 år lange historie. En historie om rejsen fra [minkfarmen og hele vejen ud til bøjlen](#). Om dem, [der hadede og elskede pels](#). Og om dem, der nu skal begrave et milliardforetagende.

Hvis alt går efter planen, afleverer virksomhedens sidste ansatte nøglerne til hovedsædet i Glostrup til staten 31. oktober 2024, når det sidste skind er solgt, og direktøren Jesper Lauge Christensen har holdt den sidste årsberetning. Det bliver hans sidste arbejdsdag.

Staten kalder det en handel. Eksperterne kalder det en af Danmarks største sager om ekspropriation. Der er afsat 18,8 milliarder kroner til erstatninger til minkavlerne, herunder skal maksimalt fire milliarder gå til følgeindustrien, hvor prisen for auktionshuset skal findes.

Over 1.400 virksomheder skal have erstatning og overtages af staten. Nedrivningen af minkfarmene er i sig selv en astronomisk opgave. Det svarer til, at man fjerner 61.000 parcelhuse på 120 kvadratmeter eller hele Brøndby og et stykke syd for motorvejen.

»Det er så vildt at være med til at lukke en verdensledende virksomhed, samtidig med at vi ender i en slags retssag med staten, hvor man skal prøve at finde ud af, hvad prisen for hele herligheden skal være,« siger pelsdirektøren.

Administrerende direktør i København Fur Jesper Lauge Christensen (til venstre) sidder det meste af dagen i auktionssalen og holder øje med priserne, mens de tikker ind.

Foto: Soren Bidstrup.

Frederik Waage, professor i forvaltningsret ved SDU, har fulgt hele minksagen tæt lige fra begyndelsen og har personligt været drevet af den på grund af dens konsekvenser:

»Hele sagen har haft så omfattende menneskelige og økonomiske konsekvenser – ikke bare for de involverede virksomheder, men for os alle. Det er en helt exceptionel sag i retshistorien om ekspropriation i Danmark. Det er ekstraordinært, at vi alle sammen får lov til at være vidner,« siger han.

Det lignede en krigszone

Kopenhagen Fur er i gang med at tømme sit gigantiske lager med de sidste 18 millioner skind, før staten kan overtage ejendommen. Lageret skal bortauktioneres over syv planlagte auktioner – fire i 2023 og tre i 2024.

De største købere på auktionerne har siden slut-90'erne været Rusland, Sydkorea, Japan og især Kina.

18 millioner minkskind er vakuumpakket i kasser på Kopenhagen Furs lager. Efter årets første to auktioner er der omtrent ti millioner skind tilbage.

Foto: Soren Bidstrup.

Den kinesiske pelsindustri har købt et tocifret millionantal minkskind hvert år. Nu har de kinesiske kunder svært ved at tro på, at det virkelig kan være rigtigt, at Kopenhagen Fur har tænkt sig at lukke.

Kineserne fnyser næsten: Er det hele ikke bare et stort salgsnummer, hvor Kopenhagen Fur forsøger at presse priserne op?

Kunderne fra Kina satser på, at auktionshuset laver en feberredning klokken kvart i lukketid og gør comeback.

For en kæmpe kinesisk pelsbranche står på ryggen af Kopenhagen Fur. De kommer til at miste store dele af forretningsgrundlaget, når 70 procent af markedet for minkskind forsvinder med auktionshuset i Glostrup. Det siger Chris Cui, Kopenhagen Furs Kina-chef:

»De fleste af vores kinesiske kunder mener, at Kopenhagen Fur er verdenslederen inden for pelshandel. Hvordan skal de tro på, at man fjerner noget, som har været så profitabelt? Det kommer til at få store konsekvenser for deres forretninger. De tror, at det er et spørgsmål om tid, før det hele vender tilbage,« siger Cui.

Før coronapandemien valfartede 7-800 kinesere til villavejene i Glostrup til hver auktion for at købe skind for milliarder.

En tætpakket auktionssal fra februar 2014. Det er andre tider nu.

Foto: Thomas Lekfeldt.

I spisesalen fik de dumplings og dim sum. I de store haller bag auktionssalen inspicerede de deres indkøbte skind. Under jorden blev millioner af skind opbevaret i en kølekælder og fragtet direkte til Københavns Lufthavn, når hammerslaget havde lydt.

De tilbageværende ansatte omtaler det allerede som »gamle dage«. Jesper Lauge Christensen husker på især auktionerne om sommeren som noget af det største:

Man stemplede ind i det, der følte som en selvstændig verdensdel på Vestegnen. Hvor alt summede og skreg på international opmærksomhed.

Hele branchen mødte op – kunderne, minkavlerne, politikerne, medarbejderne.

En kinesisk indkøber besigtiger de skind, han har købt i auktionssalen. Han køber ind på vegne af en række pelsproducenter i Kina og gentager en række gange, at det er »så sørgeligt«, at auktionshuset lukker.

Foto: Soren Bidstrup.

»Det var en smeltedigel. Vi var ligesom epicentret for den her enormt brede værdikæde, hele vejen fra farmen og til modehusene. Det var et enormt dynamisk miljø,« siger han.

Når Lauge lagde sig på hovedpuden om aftenen, blev hjernen overrumplet af dagens indtryk:

»Billederne kørte rundt af de 1.200 mennesker, jeg havde talt med, solget, fem buffeter, tre restauranter, milliarder, priser, minkskind, og det hele lignede en kæmpe krigszone. Det bliver svært at finde noget tilsvarende,« siger Lauge.

Sikke et spild

Stemningen var en anden ved Berlingskes første besøg i oktober 2022. Her var der ingen auktion. Det var bare en almindelig arbejdsdag og tæt på fuldstændig mennesketomt.

På parkeringspladsen holdt blot en håndfuld biler, og det eneste, man blev mødt af i receptionen, var en mannequindukke med stor lyserød pelsfrakke og hvid pelshat.

Receptionisterne var fratrådt for længst.

16.000 røde rulle vogne var for bare få år siden proppet med skind, der ventede på at blive sorteret i ens farvenuance og samme hårlængde.

Lyset er slukket i mange af de store produktionshaller i hovedsædet, og de ansatte er for længst fratrådt.

Foto: Soren Bidstrup.

Men den opgave var afsluttet. Så de røde vogne stod nu foldet sammen i tomme produktionshaller, hvor lyset ikke længere tændte.

På toppen i 2018 var her over 500 ansatte. Nu er de 25 og et par enkelte medarbejdere i Kina.

Jesper, Kim, Lars, Sheila, Clausen, Mads og Sander er bare nogle af de sidste. Flere af dem når at have enten 25- eller 40-årsjubilæum, inden det hele lukker.

Chef for politisk interessevaretagelse Sander Jacobsen har så meget arbejde med avlernes erstatningssager med staten, at det ikke slutter for ham foreløbigt. Han bliver »the last man standing«. Når alle de andre er fratrukket, fortsætter han med at rådgive minkavlerne, til den sidste avler har fået penge for sin minkfarm.

Han tager ofte sig selv i at stoppe op i spisesalen for at betragte morgensolen, som titter ind ad de store vinduespartier.

Spisesalen er fuldt med Arne Jacobsens Syver-stole og plejede at være fyldt med spisende gæster til auktionerne.

Foto: Søren Bidstrup.

»Så kan jeg ikke lade være med at tænke på, hvor åndssvagt det hele stadig er. Vi render rundt herude i mørket, og der er ikke et øje. Sikke et spild,« siger han.

Tv-shop i Kina er et hit

På juniauktionen – otte måneder senere – er noget af den summende stemning vendt tilbage igen. Men det er ikke som før.

Mange kinesiske kunder er blevet hjemme og har kun sendt indkøberne. I stedet følger de med på skærmen hjemmefra. Normalt ville de rejse til Glostrup, shoppe på Strøget om dagen, tage på restaurant og kasino om natten.

En af København Furs kinesiske kunder efterlyser et personligt møde med administrerende direktør Jesper Lauge Christensen for at stille det store spørgsmål:

I lukker jo ikke, vel?

Kunderne er et ægtepar, som er anden generation i en stor pelsproducent i Kina. De har to kamerafolk og en model i kort sølvgrå minkfrakke med til Danmark for at optage reklameindhold til det sociale medie TikTok og deres egen hjemmeside.

Kinachef Chris Cui følges rundt med det kinesiske ægtepar det meste af dagen og hjælper til med at få videomaterialet i hus.

Foto: Soren Bidstrup.

I Kina er det et hit at sende en slags tv-shop døgnet rundt direkte på egne hjemmesider, hvor de fremviser nye pelsdesign.

De varmer især op til den store kinesiske shoppedag »Single's Day«, som afholdes hvert år 11. november.

Kopenhagen Fur regner med, at en luksuriøs og eksklusiv minkfrakke af verdens sidste og sjældne Stardust-pels skal sælges på denne dag i Kina.

Så der bliver gjort et stort nummer ud af at få det hele optaget.

På Lauges kontor bliver det kinesiske ægtepar som det første præsenteret for et stort modelskib fra Mærsk. Det er fra den tid, hvor Kopenhagen Fur i et samarbejde med Mærsk byggede et kølelager til de danske skind i Hongkong. I en periode blev der fragtet over 20 millioner skind til Kina om året.

Det er tydeligt, at man i Kopenhagen Fur har gjort meget for at pleje den kinesiske kundeskare.

Man har fået specialdesignet et rygerum med et avanceret udsugningssystem. Kineserne elsker at ryge og skulle ikke henvises til parkeringspladsen, når de lagde millioner på disken.

På direktørens kontor hænger plakater med illustrationer af Zoo-tårnet i København og de to pandaer, som er udlånt fra Kina til Danmark. Kopenhagen Fur har været et sted, hvor handelsforbindelserne mellem de to lande i særlig høj grad er blevet plejet.

Kunderne og Jesper Lauge Christensen sætter sig om et stort mødebord. Kina-chef Chris Cui er mediator og tolker fra kinesisk til engelsk.

En kinesisk kunde filmer reklameindhold til TikTok i Glostrup, for de skal hjem til Kina og sælge pels på den store shoppedag »Single's Day«.

Foto: Soren Bidstrup.

Den kinesiske kunde fortæller, at han sammen med sin partner har købt en halv million skind alene i år på forskellige auktioner. Han er bekymret over, at »kvalitetsavlerne i Danmark ikke længere producerer minkskind«.

»Jeg har desværre ikke løsningen. Vi har arbejdet med de danske minkavlere i generationer, men nu har man fjernet genetikken fra farmene. Den kan man ikke få andre steder i verden. Uden den genetik er der ingen opskrift på skind af høj kvalitet,« siger Jesper Lauge Christensen.

Kunden spørger, om man har eksporteret noget af den danske genetik, for eksempel til Polen.

»Nej, det kan man desværre ikke. De danske avleres hemmelighed har været god dyrevelfærd i dyreholdet, og hvis man eksporterer genetikken, vil den degenerere,« svarer Lauge.

Er der så nogen mulighed for, at de danske avlere kan genstarte, spørger kunden:

»Det tror jeg ikke, de kan. For uden genetikken – som har været hele rygraden – i dansk minkavl, så er det svært at genstarte erhvervet. Det ville være som at gå tilbage til dengang, pelsdyravl begyndte i Danmark i 1930'erne,« siger pelsdirektøren.

Jesper Lauge Christensen har sidste arbejdsdag 31. oktober 2024, hvor han går af, efter han har holdt auktionshusets sidste årsberetning foran alle minkavlerne, som ejer København Fur.

Foto: Soren Bidstrup.

Det er ikke opløftende svar, Jesper Lauge Christensen kan give, så han afslutter mødet med at rose sine loyale kunder:

»I har været en stor inspiration for mig, når I igen og igen har fundet nye veje til at forandre jeres forretning. Det skal I også gøre denne gang. Jeg er sikker på, at I kommer til at klare jer, for I er enormt dygtige og kreative folk.«

Da mødet er slut, kaprer de kinesiske kunder Jesper Lauge Christensen til at tage med på restaurant samme aften med 16 kinesere.

Nu kan jeg ikke længere bruges

Det kan være svært at forstå, hvorfor minkavlerne ikke bare kommer tilbage, hvis de var så dygtige til at producere mink og troede så meget på industrien.

Men det stod fuldstændig klart for København Fur, at alt var slut, da statsministeren ringede 4. november 2020 kort før det pressemøde, hvor det blev annonceret, at minkene skulle slås ned – også alle avlsdyrene.

Avlsdyrene var ryggraden i dansk minkavl, siger Lauge Christensen.

Der fandtes 45 forskellige minktyper i Danmark. Hvidt skind var ikke bare hvidt. Det var hvidt i en række forskellige nuancer, for eksempel »Golden Pearl«, »Pearl Beige« og »White«. Skindene blev sorteret blandt andet efter køn, nuance, hårlængde og hårtæthed i hele 25.000 forskellige kategorier.

Skind sælges i partier i auktionssalen. De kan variere stort i størrelse, da de sorteres, så skindene er så ens som overhovedet muligt.

Foto: Soren Bidstrup.

Minkavlere kan bruge timevis på at diskutere, hvordan det perfekte skind ser ud. Overfladen skal være silket, underulden tæt og fyldig, dækhårene tynde og mange, korte, men ikke for korte.

Når alt det er opfyldt, får man et parti minkskind af top-topkvalitet – eller i minklingo et såkaldt »top lot« – som består af de fineste ensartede skind. Skind, som opkøberne på auktionen nærmest kan komme til at toppes over at få fat i.

Avlskonsulent i København Fur Jesper Clausen har været medforfatter på en bog om minkens genetik. På hans kontor fortæller han om det helt særlige og sjældne ved minktypen Stardust, som kineserne venter på at købe i auktionssalen.

Clausen har været i København Fur i hele sit arbejdsliv. Han er den slags ansat, som der kun findes én af på alle arbejdspladser. Ham, der kender alle anekdoterne og vogter over arkivet om virksomhedens historie.

Det er noget pudsigt, men den dag staten skal overtage virksomheden, vil være på dagen for Clausens 40-årsjubilæum.

»Det er mærkeligt at have været ekspert på noget i så mange år, og så kan det lige pludselig ikke bruges længere,« siger Clausen.

Der fandtes 25.000 forskellige sorteringskategorier af skind. Specialudviklede maskiner klarede størstedelen af farvesorteringen, men når det kom til den ypperste topkvalitet, havde det trænede øje stadig bedre æstetisk sans end robotterne.

Foto: Soren Bidstrup.

Clausen har gennem hele sit arbejdsliv hjulpet avlerne med at forfine skindene. Fra modedefolkene fik han viden om, hvad modetendenserne ville inden for pels, og så gik han til avlerne for at vejlede dem om, hvad de skulle avle frem.

Slået tilbage på en bar mark

Avlskonsulentens øjne lyser, når han taler om Stardust. Pelsen var unik, fordi den var et resultat af over 60 års eksperimenter gennem parring af forskellige minktyper.

Først i 1996 blev det først kuld hvalpe med den særlige pels født ved et tilfælde i Hover ved Vejle.

Pelsen er et miks af sorte og sølvfarvede hår på ryggen, som kan variere fra nogle få sølvhår til tæt på 100 procent. De kan ligne en sort nattehimmel spættet med stjerner, og når lyset falder rigtigt, får det nuancerne i pelsen til at danse.

Det tog en del år, fra man havde det første kuld, før der var produceret nok ensartet pels, til at man kunne sælge det som et parti.

Det første Stardust-parti kom på markedet i 2002. Og det blev købt af det ikoniske danske pelsmodehus Birger Christensen.

Til venstre ses de forskellige variationer af Stardust-pels, og til højre den første pelsfrakke, der blev lavet af Stardust-pels af Birger Christensen i 2002.

Foto: Kopenhagen Fur arkiv.

Minkavler John Junge var en af to avlere i Danmark, som havde allerflest Stardust-mink. I 2020 havde han sammen med sin søn 2.500 af den sjældne type ud af i alt 40.000 mink på farmen i sydjyske Filskov ved Grindsted.

Stardust var de suverænt dyreste skind. Men Junge tjente også gode penge på at sælge avlsdyr videre til andre avlere i Danmark og udlandet. Han kunne få 1.500 kroner for én Stardust-mink, hvor en mere klassisk mink kunne sælges for 4-500 kroner.

»Stardust var virkelig spændende, fordi de var så svære at lave. Da vi slog vores mink ned, havde vi nok 500 af nogle helt sjældne Stardust, hvor vi var lykkedes med at fremavle blålige og gullige hår i pelsen over en lang årrække,« siger John Junge.

Avl af mink er en langsommelig proces, fordi mink kun parrer sig én gang om året, og avleren kan ikke præcis vide, hvad der kommer ud af et hvalpekuld.

»Vi havde nogle kinesere på besøg, som var helt oppe at køre over de gullige Stardust. Jeg tror, at det kunne være blevet stort. Det var en hård dag at aflive dem,« siger John Junge, der fik sit momsnummer og første mink som 14-årig i 1978.

Når Jesper Lauge Christensen fortæller de kinesiske kunder, hvorfor dansk minkavl ikke kommer tilbage, er Stardust et godt eksempel.

Det tog 60 år at opnå det genetiske niveau, som Kopenhagen Fur havde, da minkene blev begravet.

»Starter man forfra, vil man blive slået tilbage på en bar mark i 1930. Det kan ikke lade sig gøre,« siger han.

Historisk lave skindpriser

Avlernes sidste arbejde – de resterende 18 millioner skind – hænger enten i en kølekælder under jorden eller på lageret, hvor de er vakuumpakket i papkasser i en lagerhal. Lageret minder om IKEAs varehal – fra gulv til loft er kasser med skind stablet i stålreoler.

De sidste mange millioner minkskind er pakket i kasser og står på lager i Kopenhagen Furs kæmpe haller. Det skal tømmes inden for det næste år.

Foto: Soren Bidstrup.

Der er koldt i hele Kopenhagen Furs hovedsæde. Årsagen er, at skindene er uforarbejdede. Bliver det for varmt, går de i forrådnelse.

Kølekælderens styres af produktionsleder Kim Madsen. Han har haft 40-årsjubilæum, og i 34 af årene har han været i kælderens.

»Hvis du ikke er kommet væk herfra efter to år, bliver du hængende,« siger han og griner.

Han husker stadig sin første 14-dagesløn i 80erne, hvor han sorterede skind. En kuvert med 7.200 kroner.

»Det her sted forlader jeg aldrig,« tænkte han, »for det var virkelig mange penge.«
Nu drømmer han om at blive portør på et hospital, når opgaverne i auktionshuset er afsluttet.

Kim bor tæt på hovedsædet i Glostrup. Han tror, der vil blive bygget lejligheder på grunden efter Kopenhagen Fur, og han har en lille drøm om, at det hele bliver døbt »Pelsparken«.

»Jeg har været her hele mit liv. Det er en fantastisk arbejdsplads. Vi har været i Hongkong sammen. Jeg har styret det her lager. Alt det, jeg har fået lov til, er jeg simpelthen så taknemmelig over,« siger Kim Madsen.

Kælderen er fyldt med mink i alverdens farver fordelt i 750 vogne. Det er svært ikke at lade øjnene gå på opdagelse. De hænger og ligger i bunker i sort, brun, hvid, beige og sølvgrå med hoveder, næser og huller, hvor øjnene engang sad.

Der hænger en helt særlig lugt i luften i hele København Furs hovedsæde på grund af de mange uforarbejdede minkskind.

Foto: Soren Bidstrup.

Bagest i kælderen viser Kim de allersidste skind, der blev pelset fra de sidste mink på de danske farme uden for smittezonerne i 2020. Alle mink inden for smittezonerne i Nordjylland blev destrueret.

Den sidste sending til Glostrup var på omtrent fem-seks millioner skind. En del avlere havde tilbageholdt en masse skind og lagt dem på frys, fordi de ventede på at sende dem på markedet, indtil priserne igen blev højere.

I 2019 – før coronapandemien – stod avlerne nemlig i en situation med historisk lave skindpriser. Her var gennemsnitsprisen for ét skind 184 kroner mod 574 kroner i 2013, som var rekordåret.

Alt det tæller med, når Kopenhagen Fur og staten skal blive enige om, hvad auktionshuset skal koste.

Handlen er stor og tæller bygningen, stole, borde, pelsjakker, Kims krogvogne og specialudviklede maskiner, der har kunnet pakke mink i vakuum og pap og måle skindenes hårlængde og farvenuance. Og så skal den fremtidige indtjening lægges oveni.

»Vores udgangspunkt er, at den 4. november 2020 overtog staten det hele. Vi har så drevet det på bedste vis på deres regning, for ellers kunne de have mødt op og gjort det selv. Nu skal vi lande et fornuftigt sted,« siger Lauge og tilføjer:

»Vi kunne i princippet være ligeglade, men det er vi bare ikke. Vi ønsker, at Kopenhagen Fur får en værdig og meningsfuld afslutning. Tænk på, hvor mange timer der er lagt i alt det her.«

Kopenhagen Fur er et andelsselskab, som er ejet af 3.500 tidligere minkavlere. Når erstatningen for auktionshuset er udbetalt, skal den fordeles mellem ejerne, altså avlerne, efter en særlig fordelingsnøgle, som allerede er vedtaget.

Når Kopenhagen Fur er blevet »solgt«, er det statens opgave at få så meget ud af resterne som muligt på skatteborgernes vegne.

Fuldstændig uprøvet terræn

Forhandlingerne med staten er komplekse og har trukket ud. Under Trafikstyrelsen har man nedsat en særlig myndighed, Minksekretariatet. Under den er der seks kommissioner, hvor der sidder tidligere dommere og retspræsidenter, som har til opgave at vurdere og dømme i alle sager, hvor der skal udbetales erstatning til minkavlerne og hele følgeindustrien.

For København Furs vedkommende fungerer det sådan, at begge parter – auktionshuset og staten – skal give oplysninger set fra hver sin stol.

Der er blevet indhentet kommentarer fra flere uafhængige eksperter og konsulenthuse, som har vurderet, hvad København Fur er værd.

Det meste af inventaret bliver formentlig statens ejendom, når København Fur har fået erstatning.

Foto: Søren Bidstrup.

»Det er fuldstændig uprøvet terræn, fordi vi står med nogle meget mærkelige diskussioner om, hvordan vi får mest muligt ud af det hele,« siger Jesper Lauge Christensen.

Til sidst skal København Fur møde op foran kommissionen, som fungerer som en slags domstol, hvor de skal argumentere for den erstatning, som auktionshuset mener, at det selv er værd.

Det er blevet forsinket flere gange, men planen er nu, at auktionshusets sag skal vurderes af dommerne i slutningen af august.

Kommissionen fælder til sidst en dom, og begge parter skal så skrive under på aftalen. Aftalen kommer til at indeholde et tal:

Erstatningssummen.

København Fur vil ikke sætte tal på deres egne forhåbninger til erstatningen.

»Men vi kommer nok ikke til at kunne hemmeligholde, hvad virksomheden ender med at blive handlet til,« siger Lauge.

Dykker man ned i Finansministeriets budgetter, fremgår det, atfølgerhvervene skal have udbetalt et sted mellem tre og fire milliarder kroner. København Fur hører under denne kategori, og det er altså inden for den ramme, at man skal finde prisen for auktionshuset.

En opkøber inspicerer sine indkøbte skind under særligt farvekalibreret lys, som er ens i hele verden. Det er udviklet her i Glostrup.

Foto: Soren Bidstrup.

Vil København Fur være tilfredse med en erstatning inden for den ramme?

»Det kan jeg ikke sige noget om. Jeg kan bare sige, at vi historisk har tjent rigtig mange penge, og vores opgave er at sælge virksomheden så godt som muligt på avlernes vegne. Vi skeler ikke så meget til budgetrammen,« siger han.

Stjernestøv under hammerslag

Tilbage i auktionssalen er spørgsmålet nu, om København Fur bliver tilfreds med prisen på de sidste sjældne Stardust-skind, der findes i verden.

De kinesiske indkøbere har hele morgenen virket mere optagede af alt andet end det, der foregik i auktionssalen. En har set Netflix på sin iPad, en anden holdt øje med sin kat på videoovervågning.

Auktionarius står på podiet, tæller buddene, som tikker ind, og lader hammerslaget falde.

Nu annoncerer han, at de skal til at sælge dagens særligt udvalgte »top lot«. Det sidste parti Stardust på 50 skind.

Salen vågner op, og flere indkøbere finder telefonen frem for at filme.

Gennem dagen har flere af København Furs ansatte sagt, at de håber på en pris pr. skind på mellem 4.000 og 5.000 kroner. Køberen skal købe hele partiet, og den forventede pris kan altså komme helt op at ramme 250.000 kroner for de 50 skind.

Nu vælter buddene ind. Og auktionarius tæller højt og hurtigt, mens han peger på byderne rundt i auktionssalen:

»580, 600, 700, 800, 900, 1.000, 1.100, 1.200, 1.300, 1.400.«

Og prisen ender på ...

Auktionarius lader hammeren falde.

Foto: Søren Bidstrup.

»1.500 i midten, 1.500 første gang, 1.500 anden gang og 1.500, go!« siger auktionarius.

Salen klapper højt.

Hammerslaget har lydt. Det indfrie ikke helt forhåbningerne om en høj skindpris.

Det er den uforudsigelige dynamik ved en auktion. Det er overraskelsen ved at sende noget i udbud på et brandudsalg, hvor køberne bestemmer prisen.

Kan der ske det samme i forhandlingerne med staten? At det ender i skuffelse ved erstatningsbordet?

Det vil tiden vise.